

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozen X.
státní příslušnost Kubánská republika
bytem X.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. OAM-109/ZA-ZA15-P06-PD2-R2-2015

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. OAM-109/ZA-ZA15-P06-PD2-R2-2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce prodloužení doplňkové ochrany podané dne 3. 5. 2017 tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se doplňková ochrana neprodlužuje. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 13. 1. 2021.

II. Žalobní body

1. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyly v řízení zjištěny aktuální a přesné informace o zemi původu a rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
2. Doplňková ochrana byla žalobci udělena z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy z důvodu, že v případě návratu by mu mohlo hrozit mučení či nelidské a ponižující zacházení z důvodu nízkého standartu ochrany lidských práv na Kubě a možnost perzekuce ze strany kubánských úřadů i nespravedlivé zadržení.
3. Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. OAM-109/ZA-ZA15-P05-PD1-2015 žalovaný neprodloužil doplňkovou ochranu žalobce. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 2. 10. 2019, č. j. 1 Az 43/2018-31 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, neboť neodůvodnil, zda došlo ve vztahu k obecné situaci na Kubě a stavu lidských práv k trvalé a významné změně odůvodňující neprodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný se totiž vyjádřil pouze k tehdejším migračním předpisům a problémům v případě návratu ve vztahu k překročení délky pobytu v zahraničí, avšak to nebyl důvod, pro který doplňkovou ochranu žalobci v roce 2015 udělil.
4. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57, dle něhož odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu je možné *„jen a pouze tehdy, došlo-li ke kvalifikované změně, resp. úplnému zániku, těch okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany“*. Dle téhož rozsudku Nejvyššího správního soudu důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být udělena, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ své původní rozhodnutí. V této souvislosti poukázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58. V rámci řízení o žádosti cizince o prodloužení doplňkové ochrany nestačí nanovo posuzovat naplnění jednotlivých podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany lze přijmout, pouze pokud se tyto okolnosti změnilы významným a trvalým způsobem.
5. Žalobce se domnívá, že se situace na Kubě nezměnila takovým zásadním způsobem a v těch aspektech relevantních pro jeho osobu, aby bylo možné vyloučit, že mu bude v případě návratu hrozit nebezpečí vážné újmy. Má za to, že od roku 2015, kdy mu byla doplňková ochrana udělena, se situace v zemi významným způsobem nezměnila, a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pokud ano, tato změna není natolik významná a trvalá, že by žalobci již nehrozila vážná újma.

6. Žalobce poukázal na zprávu Amnesty International z roku 2020 o situaci na Kubě v roce 2019 a uvedl, že se zprávy z roku 2020 shodují se zprávami o zemi původu z roku 2014, které správní orgán využil na podporu svého rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Žalovaný správní orgán využil jako podklady pro vydání rozhodnutí výhradně zprávy týkající se migračního zákona na Kubě, avšak již neshromáždil zprávy týkající se situace lidských práv na Kubě.
7. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který zpochybnil jeho tvrzení o trestním stíhání vedeném proti němu. Žalovaný v minulosti nezpochybňoval věrohodnost žalobce, až v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce měl nejdříve uvést, že čin, pro který mu na Kubě hrozí trestní stíhání (krádež 10 tun mouky) nespáchal, a následně měl uvést, že tento čin spáchal. Žalobce uvedl, že jeho výpověď byla vždy stejná, nikdy neuvedl, že čin spáchal a mouku ukradl. Žalobce má za to, že se muselo jednat o nedorozumění.
8. Zásadním dle žalobce však je, jaké jednání by mu v případě trestního stíhání na Kubě hrozilo. Žalobce se od roku 2014 drží jedné dějové linie a uvádí naprosto stejné důvody svých obav. Správnímu orgánu také doložil, že mu na adresu bydliště přišla dvě předvolání na policii, a to dne 2. 12. 2015 a dne 15. 3. 2016. Zároveň byla na policii předvolána jeho matka.
9. Žalobce nesouhlasí, že by obava z uvěznění nehrála žádnou roli při udělení doplňkové ochrany v roce 2015. Naopak, žalovaný se právě svévolným zadržením a podmínkami ve věznicích ve svém původním rozhodnutí zabýval.
10. Žalovaný jako důvod neprodloužení doplňkové ochrany uvedl naprosto nulovou integraci žalobce. Žalobce namítá, že míra integrace osoby s doplňkovou ochranou není relevantní, žalovaný ji vyzdvihuje pouze v případech, kdy dle žalovaného není integrace dostatečná. Žalobce nesouhlasí, když mu žalovaný klade k tíži, že v zemi původu zanechal své děti, které od vycestování z Kuby neviděl. Tato skutečnost svědčí právě o reálnosti jeho obav z návratu na Kubu.
11. Žalobce dále uvedl, že na území ČR pracoval dlouhou dobu v pekárně, avšak z důvodu pandemie COVID-19 byla tato provozovna uzavřena. Žalobce zároveň nesouhlasí s žalovaným, že mu v zapojení se do pracovního procesu objektivně nic nebrání, neboť od data zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nedisponuje jiným dokladem než cestovním průkazem totožnosti, jehož platnost je omezena vždy na 3 měsíce. Vízum vydané vždy pouze na 3 měsíce a nejistota dalšího pobytu na území přitom představují překážku při hledání zaměstnání.
12. Žalobce navrhl, aby Městský soud zrušil napadené rozhodnutí a aby případně rozhodl v návaznosti na rozsudek SDEU Torubarov (C-556/17) tak, že se doplňková ochrana žalobci prodlužuje.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Žalovaný respektoval stanovisko Městského soudu v Praze, vyjádřené ve zrušujícím rozsudku ze dne 2. 10. 2019, č. j. 1 Az 43/2018-31, přistoupil k realizování doplňujícího pohovoru se žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

14. K námitce neopodstatněnosti závěrů žalovaného o nevěrohodnosti žalobcova tvrzení, žalovaný poukázal na tvrzení žalobce v rámci pohovoru dne 24. 6. 2020, kdy na dotaz, zda jím specifikovaný trestný čin spáchal, odpověděl kladně. Dle žalovaného s tvrzenými obavami žalobce nesouzní ani jeho dvě návštěvy zastupitelského úřadu Kuby v roce 2019. Žalobce neuvedl, že by v rámci těchto návštěv byl vystaven jakýmkoli diskriminačním praktikám či zájmu na kontaktování jeho osoby. Naopak, důvodem neúspěšnosti obstarat doklad pro své děti byl nedostatek finančních prostředků, tedy důvod ekonomický.
15. Tvrzení žalobce o zachování jedné dějové linie od roku 2014 neobstojí. Žalobce na závěr pohovoru ze dne 24. 6. 2020 neuvedl námitky k tlumočení. Naopak, žádné výhrady k obsahu ani způsobu provedení pohovoru nevznsl. Pokud by si v důsledku tlumočení nebyl jist správností obsahu protokolu, na tuto skutečnost by poukázal a měl by zájem o zpětné přetlumočení. Žalobce však možnost zpětného přetlumočení pohovoru výslovně odmítl, přičemž každou ze stran protokolu bez připomínek podepsal.
16. Žalobce musí čelit odpovědnosti za své předchozí jednání, které nelze označovat za diskriminaci jeho osoby ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Je legitimním krokem každého státu prošetřovat trestnou činnost spáchanou na jeho území. Obavy žalobce spočívají výhradně na předpokladu žalobce, že bude v případě návratu do vlasti uvězněn, a to aniž by bylo započato jeho trestní stíhání či by byl jakkoliv kubánskými orgány po roce 2016 kontaktován. Žalobcovo tvrzení, že kubánská policie opakovaně předvolává jeho matku, nelze považovat za věrohodné. Žalobcova matka mu totiž poslala pouze dvě předvolání na policii, která jsou z roku 2015 a 2016, která se však týkají předvolání žalobce, nikoli jeho matky.
17. Původně uváděnými obavami z obvinění z trestného činu se žalovaný zabýval již v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, jako důvodné z hlediska mezinárodní ochrany je však neshledal. Žalovaný k tomu citoval část svého rozhodnutí ze dne 1. 6. 2015, kterým žalobci udělil doplňkovou ochranu. Žalovaný shledal, že v období od udělení doplňkové ochrany došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy. Žalovaný v průběhu správního řízení zároveň shledal naprostou nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho údajném nespravedlivém obvinění z krádeže a následném trestním stíhání a uvěznění, které by mu mělo hrozit v jeho vlasti, a rovněž naprosto nulovou integraci jeho osoby v ČR.
18. Význam a trvalost změn v situaci v zemi žalobcova původu dokládá časový odstup od novelizace kubánského migračního zákona. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že žalovanému nelze v jeho postupu vytkat pochybení, neboť odstup několika let mu umožnil vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon na Kubě aplikován.
19. Žalobce neuváděl, že by jej bylo možné hodnotit jako kritika režimu či osobu, která by z tohoto důvodu mohla být vystavena zvýšenému zájmu státních orgánů v případě návratu na Kubu. Lze předpokládat, že v domácím prostředí na Kubě bude schopen opatřovat si prostředky k životu vlastní prací. Jedná se o dospělého, zdravého, práceschopného muže, schopného zajistit si bydlení a vlastní příjmy a splnit zákonné podmínky pro úspěšnou repatriaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

20. Žalovaný zároveň odkázal na možnost žalobce upravit si pobyt v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
21. Žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.

IV. Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
23. Žalobce učinil dne 5. 2. 2015 prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 2. 2015 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že na Kubě pracoval v pekárně, měl však potíže s vedoucím. Ztratilo se 10 tun mouky a vedoucí chtěl, aby žalobce za tuto ztrátu zaplatil. Žalobce uvedl, že mouku neukradl a nemá s tím žádné dočinění. Uvedl, že jej chtěli kvůli té škodě zavřít, on se proto rozhodl odejít ze země. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se na Kubu nemůže vrátit, neboť by ho zavřeli do vězení. V příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se na Kubu vrátit nechce, neboť by ho tam zatkli, přestože nic neukradl.
24. Dne 13. 2. 2015 byl s žalobcem proveden pohovor ve věci mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobce uvedl, že na Kubě pracoval jako pekař. Uvedl, že měla přijít mouka, ale nepřišla. Chtěli po něm, aby za mouku zaplatil, jinak by se dostal do vězení. Žalobce uvedl, že si tu mouku nevzal ani ji neukradl. Uvedl, že oficiálně obviněn nebyl.
25. Dne 4. 3. 2015 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
26. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že „[p]o zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů dospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že v případě návratu výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany do vlasti nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Výše citované aktuální informace o situaci na Kubě jednoznačně vypovídají, že v této zemi je situace natolik neuspokojivá, že nevylučuje možnou persekuci ze strany státních orgánů nebo k nespravedlivému zadržování“. Žalovaný jako příklad uvedl informaci ČTK, dle níž se kubánská vláda rozhodla zrušit pro své občany povinnost žádat o povolení k výjezdu do ciziny, zároveň však měla regulovat výjezdy některých osob a ponechala v platnosti přísné podmínky pro získání pasu. Žalovaný také poukázal na výroční zprávu Human Rights Watch 2014 – Kuba, dle níž úřady používají celou řadu taktik pro trestání disentu a udržování atmosféry strachu ve společnosti, včetně bití, veřejného zostuzení, propouštění z práce a vyhrožování dlouhodobým vězněním. Dále poukázal na možné postihy, které hrozí osobám kritizujícím vládu na Kubě. V rozhodnutí je dále uvedeno: „[V]ěznice jsou přeplněná, nehygienická a nezdravá zařízení, plná podvyživených a nemocných vězňů, kteří nemají k dispozici žádný mechanismus, s pomocí kterého by mohli podávat stížnosti a domáhat se nápravy. Úřady sice umožnily vybraným zástupcům zahraničního tisku provést v dubnu kontrolované návštěvy v několika málo věznicích, nicméně pracovníky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

mezinárodních organizací lidských práv a nezávislých kubánských skupin do věznic nepustily“.

27. Žalobce dne 3. 5. 2017 požádal o prodloužení doby, na kterou mu byla udělena doplňková ochrana. Ve své žádosti uvedl, že po smrti Fidela Castra se vše ještě zhoršilo. Pokud by se musel vrátit, byl by uvržen do vězení bez jakýchkoliv záznamů. K této žádosti provedl žalovaný pohovor dne 29. 5. 2017. V rámci tohoto pohovoru se žalovaný dotázal žalobce, z jakého důvodu mu byla udělena doplňková ochrana. Žalobce uvedl, že ve skladu, kde pracoval, ho obvinili z věci, kterou neudělal, a proto se rozhodl emigrovat. Opět uvedl, že se obává návratu na Kubu, neboť ve skladu, kde pracoval, zmizelo 20 tun mouky, přičemž tuto vinu kladli jemu. Žalobce byl dne 19. 12. 2017 seznámen s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
28. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j. OAM-109/ZA-ZA15-P05-PD1-2015 (dále také „zrušené rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany“) rozhodl žalovaný tak, že se doplňková ochrana žalobce neprodlužuje. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že byla žalobci doplňková ochrana udělena, neboť žalobce přesáhl po vycestování z Kuby zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené. Shledal, že došlo novelou migračního zákona k výrazné změně kubánské migrační politiky, a tudíž důvody udělení doplňkové ochrany žalobci pominuly.
29. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 10. 2019, č. j. 1 Az 43/2018-31 toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud shledal, že žalobní námitka ohledně nezjištění skutkového stavu věci byla důvodná, neboť žalovaný dostatečně neodůvodnil, zda došlo ve vztahu k obecné situaci na Kubě a stavu lidských práv, v důsledku čehož byla žalobci doplňková ochrana udělena, k trvalé a významné změně odůvodňující neprodloužení doplňkové ochrany.
30. Žalovaný dne 24. 6. 2020 provedl s žalobcem doplňující pohovor. V rámci tohoto pohovoru žalobce uvedl, že když byl na Kubě, došlo ke krádeži mouky, a kdyby se vrátil na Kubu, tak by jej okamžitě zavřeli. Uvedl, že se obává, že jej zavřou, neboť jeho matku stále sledují a předvolávají z důvodu krádeže v pekárně, kde pracoval. Na otázku, zda spáchal uvedený trestný čin, žalobce odpověděl, že ano.
31. Žalobce dne 7. 7. 2015 doložil žalovanému předvolání ze dne 2. 12. 2015 aby se dostavil k úředníkovi objasnit trestní oznámení a úřední předvolání ze dne 14. 3. 2016, prostřednictvím něhož byl žalobce předvolán, aby se dostavil za účelem objasnění trestního oznámení.
32. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 8. 12. 2020, č. j. OAM-109/ZA-ZA15-P06-PD2-R2-2015 neprodloužil dobu, na kterou byla žalobci udělena doplňková ochrana. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k důvodům, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, že jí již není zapotřebí. Žalovaný dále shledal naprostou nevěrohodnost tvrzení žadatele o jeho údajném obvinění z krádeže a následném trestním stíhání a uvěznění, které by mu mělo hrozit ve vlasti, a rovněž naprostou nulovou integraci jeho osoby v ČR. Žalovaný se zabýval objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět zemi své státní příslušnosti a opětovně se tam navracet, neboť právě v této souvislosti byla žalobci udělena doplňková ochrana. Za tímto účelem si obstaral příslušné migrační předpisy, konkrétní konzulární informace zastupitelského

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

úřadu Kuby pro praktickou realizaci návratu kubánského občana Kuby do jeho vlasti a rovněž pak ministerstva zahraničních věcí ČR, stran reálných důsledků případného návratu občana Kuby do jeho vlasti. Žalovaný zopakoval, že byla žalobci doplňková ochrana udělena zejména z důvodu hrozícího mu nebezpečí vážné újmy, neboť dotýčný přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené. V období po udělení doplňkové ochrany žalobci však došlo na Kubě k podstatným změnám, a kubánští občané již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy. Žalobce ani nikdo z jeho rodiny nebyl na Kubě členem žádné politické strany nebo jiné organizace a nevyvíjel tam ani žádné protirežimní aktivity. Z Kuby vycestoval za pomoci platného dokladu. Žalobce v roce 2019 navštívil opakovaně zastupitelský úřad Kuby v ČR, v rámci těchto návštěv však nebyl nijak sankcionován, ačkoliv dlouhodobě tvrdí obavy z okamžitého zadržení a uvěznění jeho osoby v případě jeho návratu na Kubu. Dle žalovaného to svědčí o nulových obavách žalobce z kontaktů se zemí původu, o změně situace na Kubě a o neexistenci zájmu zastupitelského úřadu o osobu žalobce.

33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že má zásadní pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce, že bude v případě návratu na Kubu uvězněn, protože byl obviněn z trestného činu krádeže mouky v pekařství. Nevěrohodnost těchto tvrzení žalovaný konstatoval, neboť přestože žalobce opakovaně tvrdil, že s krádeží mouky v pekařství neměl nic dočinění, v rámci pohovoru dne 24. 6. 2020 měl žalovanému překvapivě sdělit, že tento trestný čin spáchal. Žalovaný uvedl, že není oprávněn v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany posuzovat vinu či nevinu žalobce v rámci konkrétního trestního řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
35. Podle § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).
36. Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Podle § 17a odst. 2 zákona o azylu při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

37. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 23. 7. 2009 č. j. 1 Azs 34/2009-55 uvedl, že: „...smyslem § 53a zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena, především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. Správní orgán je oprávněn vydat negativní rozhodnutí o uvedené žádosti pouze při nenaplnění podmínek stanovených v § 14a citovaného zákona.“ Z toho vyplývá, že základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana
38. V první řadě městský soud shledal, že žalovaný nepostupoval v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 1 Az 43/2018-31 ve věci žalobce. V daném rozsudku městský soud konstatoval, že z původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobci nelze dospět k závěru, že byla žalobci doplňková ochrana udělena v souvislosti s tím, že přesáhl po vycestování z vlasti dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu v důsledku toho hrozily problémy. Ze správního spisu zároveň nevyplývá, že by žalobce ke dni vydání původního rozhodnutí překročil dobu, na kterou měl vycestování do zahraničí povolené. Obsahem správního spisu není žádná informace, která by takové tvrzení vyvracela nebo potvrzovala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze upravil svá předchozí tvrzení, kdy ve zrušeném rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany tvrdil, že byla žalobci doplňková ochrana udělena **výhradně** z důvodu překročení doby, na kterou měl vycestování povolené. V nyní napadeném rozhodnutí uvádí, že byla žalobci doplňková ochrana udělena **zejména** z důvodu překročení doby, na kterou měl vycestování povolené. Ani toto tvrzení však nemá oporu v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobci, či ve správním spise.
39. Jak uvedl Městský soud v Praze ve svém rozsudku v této věci ze dne 2. 10. 2019, z rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany vyplývá, že byla žalobci udělena doplňková ochrana z důvodu nízkého standardu ochrany lidských práv na Kubě a možnosti perzekuce ze strany kubánských úřadů. Městský soud žalovanému vyčetl, že neodůvodnil, proč se domnívá, že právě v tomto ohledu došlo k trvalé a významné změně situace v zemi původu žalobce. Městský soud žalovanému uložil, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda došlo v zemi původu žalobce k takovým trvalým a významným změnám, které odůvodňují neprodloužení doplňkové ochrany. Městský soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2019 uvedl, že tak má žalovaný učinit „*nejenom ve vztahu k možnosti kubánských občanů vycestovat z Kuby a vracet se zpět, ale zejména ve vztahu ke skutečným důvodům, pro které byla žalobci doplňková ochrana udělena*“. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tyto nedostatky zrušeného rozhodnutí neodstranil a opět se široce věnuje otázce změny okolností ve vztahu k problémům, kterým čelí osoby, které překročí předvídanou dobu, na kterou měly vycestování z Kuby povolené. Přestože je tato otázka pro posouzení hrozící vážné újmy v tomto ohledu i z důvodu nynější délky pobytu žalobce v zahraničí relevantní, nemohlo být překročení doby povoleného pobytu žalobce v zahraničí důvodem, pro který žalovaný udělil žalobci doplňkovou ochranu.
40. Městský soud musí k napadenému rozhodnutí konstatovat, že z původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobci nelze dospět k závěru, že byla žalobci doplňková ochrana udělena v souvislosti s tím, že přesáhl po vycestování z vlasti dobu, na kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu v důsledku toho hrozily problémy. Ze správního spisu zároveň nevyplývá, že by žalobce ke dni vydání původního rozhodnutí překročil dobu, na kterou měl vycestování do zahraničí povolené.

41. Žalovaný si po zrušení rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany neopatřil informace o standardu ochrany lidských práv na Kubě a možnosti perzekuce ze strany kubánských úřadů. Žalovaný si dokonce větší počet zpráv, který se týkal standardu lidských práv na Kubě, obstaral před vydáním zrušeného rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalobce, i když k nim ve zrušeném rozhodnutí nepřihlížel a ve svém rozhodnutí hodnotil pouze nebezpečí, které by žalobci mohlo hrozit z důvodu přesahu předvídané doby, na kterou měl mít vycestování povolené. V napadeném rozhodnutí přitom opět vycházel pouze ze zpráv, které se týkají návratu kubánských občanů na Kubu po pobytu v zahraničí, který přesáhl dva roky. Samotný přístup kubánských státních orgánů k těmto osobám nemohl být zásadním důvodem pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Jednak to žalovaný v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany neuvedl, zároveň ke dni udělení doplňkové ochrany žalobce pobýval mimo Kubu necelých sedm měsíců.
42. Městský soud v Praze tak přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný nezjistil skutkový stav dostatečně, neboť žalovaný dostatečně neodůvodnil, zda došlo ve vztahu k obecné situaci na Kubě a stavu lidských práv, v důsledku čehož byla žalobci doplňková ochrana udělena, k trvalé a významné změně odůvodňující neprodloužení doplňkové ochrany. Soud nepřikročil k provedení zprávy Amnesty International z roku 2020, na který poukázal žalobce, neboť bude na žalovaném, aby řádně zjistil skutkový stav a opatřil si relevantní zprávy.
43. Při udělení doplňkové ochrany žalobci vycházel žalovaný ze zpráv ACCORD ze dne 19. 2. 2013, Odpověď na dotaz ohledně Kuby: Zatýkání osob, které nemají práci; Informace k povolení výjezdu a návratu na Kubu, výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 21. 1. 2014 a z části zprávy Ministerstva zahraniční Spojených států amerických ze dne 27. 2. 2014 o dodržování lidských práv za rok 2013 (shrnutí a z oddílu 6. Diskriminace, porušování lidských práv společností a obchodování s lidmi části Porušování lidských práv společností, diskriminace a akty násilí na základě sexuální orientace a genderové identity). K napadenému rozhodnutí si žalovaný k posouzení standardů lidských práv na Kubě opatřil pouze Informaci OAMP o Bezpečnostní a politické situaci v zemi. Veškeré ostatní zprávy se týkají migračního zákona a podmínek návratu občanů do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Tyto materiály se nedostatečně zabývají otázkami, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana. V rámci dalšího řízení bude nutné, aby si žalovaný opatřil zprávy ze stejných zdrojů, jako při vydání rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobci, případně alespoň zprávy, které se dostatečně zabývají otázkami, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana. Na základě těchto zpráv žalovaný buď neshledá změnu situace oproti situaci, kterou popisovaly zprávy o Kubě, na základě nichž žalobci udělil doplňkovou ochranu, nebo jimi řádně doloží, že se situace na Kubě naproti situaci podle zpráv, které vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci, změnila takovým trvalým a významným způsobem, že tyto odůvodňují neprodloužení doplňkové ochrany žalobci.
44. Namítá-li žalobce s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, že žalovaný nemůže v rámci řízení o žádosti cizince o prodloužení Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

doplňkové ochrany revidovat své rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, dospěje-li k závěru, že tato neměla být udělena, soud má za to, že s ohledem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 5. 2019 C-720/17 ve věci Bilali tomu tak vždy není. V tomto rozsudku Soudní dvůr řešil otázku, zda článek 19 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát odňal status doplňkové ochrany, pokud tento status přiznal, aniž byly splněny podmínky pro jeho přiznání, na základě skutečností, které se následně ukázaly být nesprávné, a třebaže dotčené osobě nelze vytknout, že uvedený členský stát při této příležitosti uvedla v omyl. Soud však má za to, že v případě žalobce se o tuto situaci nejedná. Žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu na základě skutečností, které by se následně ukázaly být nesprávné. Žalovaný tvrdí, že došlo k trvalé a významné změně okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci. To však nelze dovodit ze zpráv, které si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí, ve srovnání se zprávami využitými při rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.

45. Žalovaný provedl s žalobcem doplňující pohovor, na základě něhož pak konstatoval, že v průběhu řízení shledal „*naprostou nevěrohodnost tvrzení*“ žalobce o jeho údajném obvinění z krádeže a následném trestním stíhání. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě toho, že žalobce v rámci doplňujícího pohovoru dne 24. 6. 2020 na otázku „*A spáchal jste uvedený trestný čin?*“, odpověděl: „*Ano.*“ Městský soud neshledal, že by bylo možné tvrzení žalobce na základě tohoto rozporu vyhodnotit jako nevěrohodné. Žalobce v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany před udělením doplňkové ochrany opakovaně uváděl, že byl obviňován z důvodu, že do pekárny, kde pracoval, nebyla doručena mouka. Zaměstnavatel žalobce po něm požadoval, aby za mouku zaplatil, jinak mu hrozil podáním trestního oznámení a vězením. Odpověděl-li žalobce na otázku, zda uvedený čin spáchal, kladně, bylo na žalovaném, aby žalobce na rozpor s jeho předchozí konstantními tvrzeními, že tento čin nespáchal, upozornil, a požádal žalobce o objasnění. Vzhledem k tomu, že žalobce odpověděl pouze jedním slovem a samotného obvinění se netýkaly ani otázky těsně předcházející této otázce, ani otázky následující, soud připouští, že mohlo při této otázce dojít k nedorozumění. Žalovaný mohl tyto pochybnosti jednoduše rozptýlit poukázáním na tento rozpor a umožněním žalobci, aby se k němu vyjádřil.
46. Bude na žalovaném, aby v rámci dalšího řízení posoudil věrohodnost tvrzení žalobce ohledně toho, zda byl či nebyl křivě obviněn z krádeže mouky. Soud dle dosavadně zjištěných skutečností považuje za přiměřeně pravděpodobné a věrohodné, že žalobce byl obviněn z krádeže mouky a bylo mu z tohoto důvodu vyhrožováno vězněním. Na základě zjištěných skutečností není zřejmé, zda zájem o osobu žalobce nadále trvá, neboť z jím doložených předvolání vyplývá, že byl naposledy k objasnění trestního oznámení předvolán dne 14. 3. 2016. Důvodem pro neopakování předvolání však mohla být skutečnost, že žalobce dlouhodobě pobývá v zahraničí, o čemž by měly mít státní orgány Kuby dle Informace MZV založené ve spise povědomí.
47. Ve vztahu k posouzení, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí vážné újmy tak žalovaný kromě trvalé a významné změny v standardu lidských práv, pro který žalobci původně udělil doplňkovou ochranu, také posoudí, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v souvislosti s předvoláním, či možným vězněním. Z původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobci nelze zcela jednoznačně určit, jak žalovaný tyto skutečnosti hodnotil. Žalovaný v tomto původním rozhodnutí pouze uvedl, že „[p]o zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů dospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že v případě návratu výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany do vlasti nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy“ (důraz doplněn). Na základě kterých konkrétních okolností a hlavních motivů k odchodu žalovaný k závěru přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dospěl, a jak tato tvrzení hodnotil, přitom není z rozhodnutí zřejmé. V původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany přitom žalovaný hodnotil také situaci ve věznicích. Bude tedy také na místě posoudit, zda i v této oblasti došlo k tak trvalé a významné změně okolností, že žalobci již buď umístění do vězení nehrozí, případně zda došlo k trvalé a významné změně okolností ve vztahu k podmínkám ve věznicích v zemi původu žalobce.

48. K závěru, že žalobci nehrozí věznění na Kubě, přitom nebude postačovat, že žalobce nebyl na Kubě po roce 2016 předvolán, ani skutečnost, že žalobce nebyl zadržen na zastupitelském úřadu Kuby v České republice, případně že Kuba nezažádala řízení o extradici žalobce. Co se týká posledního předvolání v roce 2016, tak soud považuje za pravděpodobné, že státní orgány Kuby k jeho dalšímu předvolání nepřikročily, neboť měly informaci o jeho pobytu v zahraničí. Co se týká zacházení s žalobcem na zastupitelském úřadu Kuby a nezažádání extradičního řízení, soud má za to, že z tvrzení žalobce nevyplývá, že by byl obviněn z trestního činu, který by odůvodňoval takový postup. To však neznamená, že by v případě návratu na Kubu nemohl být vystaven nespravedlivému trestnímu řízení a umístěn do věznice, jejíž podmínky by byly v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný si k posouzení možného věznění žalobce obstará informace o nestrannosti policie a soudnictví na Kubě. Hrozí-li žalobci skutečné nebezpečí, že by mohl být odsouzen k vězení, posoudí žalovaný, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy s ohledem na podmínky ve věznicích (přičemž se zaměří na prokázání trvalé a významné změny oproti roku 2015, kdy žalobci doplňkovou ochranu udělil).
49. Soud neshledal pro posouzení důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany zásadním, že jeho děti nadále žijí na Kubě, kde se o ně stará jejich babička (matka partnerky žalobce). Tato skutečnost nic nevypovídá o tom, zda došlo k trvalé a významné změně okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci.
50. Zohlednění míry integrace žalobce je relevantní pouze pro posouzení, zda by neprodloužení doplňkové ochrany žalobci mohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, tj. zda by neprodloužení doplňkové ochrany mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Toto žalovaný neshledal, žalobce to nenamítá a ani soud nemá za to, že by neprodloužení doplňkové ochrany představovalo nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce. Pokud jde o posouzení otázky, zda došlo k trvalé a významné změně okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci, není nedostatečná integrace žalobce relevantní.
51. Poukazuje-li žalovaný na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, dle něhož mohl žalovaný s odstupem několika let vyhodnotit, jakým způsobem je migrační zákon na Kubě aplikován, a že stěžovatele v případě návratu Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, soud nepovažuje tento rozsudek za relevantní pro případ žalobce. Stěžovatelka v případě řešeném Nejvyšším správním soudem totiž skutečně ke dni udělení doplňkové ochrany pobývala mimo Kubu již více než čtyři roky, a tudíž důvodem udělení doplňkové ochrany mohla být hrozící vážná újma v případě návratu stěžovatelky po pobytu v zahraničí delší dobu, než na kterou jí bylo uděleno povolení k vycestování. V takovém případě mohla být novela migračního zákona a její aplikace v praxi relevantní při posouzení žádosti stěžovatelky o prodloužení doplňkové ochrany. Jelikož však žalobci nemohla být doplňková ochrana udělena z důvodu pochybností ohledně aplikace migračního zákona na osoby, které pobývají mimo Kubu déle než 24 měsíců, neboť žalobce v době udělení doplňkové ochrany pobýval mimo Kubu teprve necelých sedm měsíců, není ani odstup času ani vyhodnocení aplikace migračního zákona relevantní pro posouzení prodloužení doplňkové ochrany žalobce.

52. Soud dále posuzoval návrh žalobce, aby sám rozhodl tak, že se doplňková ochrana žalobce prodlužuje. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 7. 2019, *Torubarov*, C-556/17, dle kterého platí, že „*článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, kdy soud prvního stupně po provedení úplného a ex nunc posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností předložených žadatelem o mezinárodní ochranu konstatoval, že na základě kritérií stanovených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být tomuto žadateli taková ochrana přiznána z důvodu, kterého se dovolává na podporu své žádosti, ale **kdy správní nebo kvazisoudní orgán následně přijme protichůdné rozhodnutí, aniž za tímto účelem prokáže, že nastaly nové okolnosti odůvodňující nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany uvedeného žadatele, musí uvedený soud změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž podle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala**“ (zdůrazněno soudem).*
53. Soud nejprve posuzoval, zda by se závěry uvedeného rozsudku mohly vztahovat také na případ řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti doplňkové ochrany. Ustanovení čl. 46 procedurální směrnice zakotvuje právo cizince na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany podle článku 45. „*Odnětím mezinárodní ochrany*“ je podle definice v čl. 2 písm. o) procedurální směrnice rozhodnutí příslušného orgánu odejmout, ukončit platnost nebo zamítnout prodloužení platnosti postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany podle kvalifikační směrnice. Závěry uvedeného rozsudku by tedy bylo možné uplatnit také na řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a to bez ohledu na skutečnost, že je žalobce osobou požívající doplňkové ochrany také po dobu řízení o této žalobě (ustanovení § 53a odst. 5 zákona o azylu).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

54. Soud však neshledal, že by byly v případě žalobce splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany přímo soudem. Městský soud totiž v předchozím řízení o žalobě neprovedl úplné a ex nunc posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností, na jejichž základě by konstatoval nárok žalobce na prodloužení doby platnosti doplňkové ochrany. Naopak uložil žalovanému, aby se zabýval tím, zda došlo v zemi původu žalobce k takovým trvalým a významným změnám, které odůvodňují neprodloužení doplňkové ochrany. A to nejenom ve vztahu k možnosti kubánských občanů vycestovat z Kuby a vracet se zpět, ale zejména ve vztahu ke skutečným důvodům, pro které byla žalobci doplňková ochrana udělena.
55. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na absenci relevantních zpráv o zemi původu žalobce a nedostatečně zjištěných okolností ohledně možného obvinění a následného uvěznění žalobce tak nemohlo dojít ke konečnému posouzení věci. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění.
56. Z výše uvedených důvodů soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. Konečně žalobce uváděl, že mu v řádné integraci a nalezení práce brání absence řádného dokladu, když mu je vydáván pouze cestovní průkaz totožnosti, jehož platnost se prodlužuje každé tři měsíce. Toto sice není žalobní námitkou, nicméně pro úplnost soud odkazuje na možnost požádat o vydání cizineckého pasu podle § 113 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je ve smyslu § 53a odst. 5 a § 32 odst. 2 zákona o azylu osobou požívající doplňkové ochrany. Podle § 113 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců přitom Ministerstvo vnitra vydá cizinecký pas na žádost cizince, jemuž byla udělena doplňková ochrana podle zákona o azylu. V případě, že by žalobce pozbyl postavení osoby s doplňkovou ochranou, může Ministerstvo vnitra cizinecký pas žalobci odejmout podle § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu pominutí důvodů pro jeho vydání. Bude-li žalobce schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území ČR, může také požádat o přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle § 53d zákona o azylu.
58. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení měl úspěch, ale žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. května 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.